

til at hilse det absolut velkommen. Er der sket fejl fra vores side, så skal vi selvfølgelig også være de første til at beklage dette.

Jeg håber imidlertid ikke, at forløbet her har fjernet os fra hinanden. Tværtimod har vi mange sager af stor betydning for det danske samfund, som vi gerne skulle løse i fællesskab.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Hvis hr. Bent Hindrup Andersen tror, at man kan smide en dagsorden over til ministeren og så tro, at man har SF med i en dagsorden, så tager man i hvert fald fejl. Det bliver en kold dag med mange myg, kan jeg godt fortælle.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 27 af Poul Andersen (S), Jens Vibjerg (V), Kai Dige Bach (KF), Tommy Dinesen (SF), Elsebeth Gerner Nielsen (RV) og Sonja Albrink (CD) (se ovenfor) vedtoges med 105 stemmer (S, V, KF, SF, RV, EL og CD) mod 6 (FP og DF).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 26 af Bent Hindrup Andersen (EL).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 39:

Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af kravene til opnåelse af dansk statsborgerskab.

Af Tom Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 29/10 96).

Sammen med denne sag foretoges:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 40:

Forslag til folketingsbeslutning om en kvoteordning for opnåelse af dansk statsborgerskab.

Af Tom Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 29/10 96).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Beslutningsforslag nr. B 39 er stort set en uændret genfremsættelse af de forslag til folketingsbeslutning, som medlemmer af Fremskridtspartiet har fremsat i de foregående folketingssamlinger. I den seneste samling blev beslutningsforslag – dengang nr. B 27 – ikke færdigbehandlet, men et stort set identisk forslag blev i maj 1995 forkastet af et meget bredt flertal i Folketinget. Beslutningsforslaget går ud på at ændre cirkulæret om dansk indfødsret af 6. februar 1992, således at det bliver langt vanskeligere at få dansk indfødsret ved naturalisation.

Nu er det sådan, at der løbende foregår drøftelser i Indfødsretsudvalget om justeringer af de forskellige kriterier for opnåelse af dansk indfødsret. Jeg er bekendt med, at bl.a. retningslinjer vedrørende kriminalitet vil blive taget op til fornyet drøftelse i udvalget efter den 1. januar 1997, og disse drøftelser deltager regeringen naturligvis gerne i. Derimod kan regeringen ikke støtte de vidtgående skærper af naturalisationsbetingelserne, som der lægges op til fra Fremskridtspartiets side med dette beslutningsforslag.

I lighed med beslutningsforslag nr. B 39 er beslutningsforslag nr. B 40 stort set en uændret genfremsættelse af de beslutningsforslag, som Fremskridtspartiet har fremsat i de foregående folketingsår.

Senest blev et tilsvarende beslutningsforslag forkastet af et meget bredt flertal i Folketinget i foråret 1995. Beslutningsforslaget går ud på, at der ved lov gennemføres en kvote for antallet af danske statsborgerskaber, der kan meddeles ved naturalisation hvert kalenderår. Kvoten fastsættes i forslaget til højst 1.000 statsborgerskaber om året fra og med 1998.

Og som jeg sidste år ved behandlingen af det tidligere beslutningsforslag meddelte fra talerstolen, finder regeringen bl.a. under henvisning til grundlovens § 44, at det ville være ulogisk og unaturligt at lovgive på en sådan måde, som det her er foreslået af Fremskridtspartiet. Det følger jo bl.a. af grundloven, at det er Folketinget, der i hver enkelt sag afgør, om vedkommende skal have statsborgerskab eller ej, samt hvor mange ansøgere der i alt skal tildeles indfødsret ved naturalisation hvert år. Jeg må derfor også den-

ne gang meddele, at regeringen heller ikke kan støtte dette forslag.

Frederik Nørgaard (S):

Hvis man i forbindelse med fremsættelsen af beslutningsforslagene B 39 og B 40 bruger udtrykket, at der ikke er meget nyt under solen, kommer man ikke helt galt af sted, for det er som sagt tredje gang, Fremskridtspartiet fremsætter forslagene og det i næsten uændret form, og bemærkningerne er også de samme.

Derfor håber og tror jeg også, at et stort flertal her i Folketinget igen vil afvise forslagene.

Vi er imod forslagene hensigt om, at der indføres kvoter for antallet af personer, der kan blive danske statsborgere i løbet af et år. Og vi finder det også modstridende, at man samtidig vil indføre skærpede krav for opnåelse af dansk statsborgerskab. Vi finder det derimod rigtigt, at enhver, som kan opfylde de krav, som er fastsat af Folketinget i forbindelse med ansøgninger om dansk indfødsret, også skal have mulighed for og ret til dansk statsborgerskab.

Jeg skal også tilkendegive, at vi i Socialdemokratiet tager afstand fra holdningen i det tanke-sæt, som kommer til udtryk i bemærkningerne til B 40, om, at det skal sikres, »at man ved behandling af ansøgninger« – og det gælder både i administrationen og i Indfødsretsudvalget – »navnlig tilgodeser ansøgere, der kan tilføre det danske samfund værdifulde bidrag, f.eks. på det erhvervs-mæssige, uddannelsesmæssige eller andre væsentlige områder.«

Mennesker, som er kommet hertil og som har været udsat for fysisk og psykisk tortur og som har fået ophold i vores land, skulle de ikke have mulighed for og ret til at søge om indfødsret, også selv om de på nogle områder har svært ved at leve op til de krav, som der stilles? Det mener vi i Socialdemokratiet. De retningslinjer, som et stort flertal her i Folketinget har vedtaget, de er jo stadig væk gældende. Og jeg skal på mit partis vegne meddele, at vi ikke støtter forslagene, og vi vil afvise dem.

Inge Dahl-Sørensen (V):

I Venstre er vi ganske enige i, at der er brug for opstramninger, når det gælder tildeling af dansk statsborgerskab. Vi anser i Venstre, at det er en begivenhed i sig selv, endda en stor begivenhed, når et menneske tildeles dansk statsborgerskab af Folketinget, og jeg kunne ønske mig, at vi i Danmark havde den samme tradition for at fejre opnået statsborgerskab, som jeg har oplevet hos

personer, der opnår amerikansk statsborgerskab. Men når det ikke sker, skyldes det bl.a., at et flertal her i Folketinget til stadighed har forfladiget det at opnå dansk statsborgerskab ved nærmest at gøre det til en ligegyldighed og i den forbindelse at blande retskafne ansøgere med dømte kriminelle, der er straffet for endog grove forbrydelser.

Vi har i Danmark det helt unikke i forhold til – så vidt jeg ved – alle andre lande, at man kun kan blive statsborger ved lov. Grundlovens fædre har altså ikke henlagt bemyndigelsen til et støvet ministerielt kontor, men har gjort det til et ansvar for hvert medlem af Folketinget at vurdere hver enkelt ansøger om statsborgerskab.

Det ansvar lever et flertal efter min mening ikke op til og slet ikke Socialdemokratiet. Men jeg ser frem til, at der kommer et flertal i Folketinget, der respekterer vælgernes ønsker, og som lever op til det ansvar, som den danske grundlov pålægger os.

Beslutningsforslaget om en kvoteordning for opnåelse af dansk statsborgerskab er Venstre imod. Vi mener ikke, at det er en farbar vej med hensyn til at begrænse antallet af nye statsborgere. Vi mener, at en opstramning af kontor-cirkulæret er den eneste mulighed, for var dét effektivt, ville det jo give sig selv. Men jeg er fuld af forståelse for Fremskridtspartiets frustration, når man tager udviklingen med hensyn til tildeling af dansk statsborgerskab i betragtning.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil spørge Venstres ordfører, hvorfra hun har den viden, at mennesker, der opnår dansk statsborgerskab, ikke fejrer dette, for jeg kender da og har i hele mit lange liv kendt mange mennesker, som både har fejret, at de har fået dansk statsborgerskab, og har fejret de runde årstal for opnåelsen af det mindst lige så festligt, som jeg er sikker på at fru Inge Dahl-Sørensen fejrer sin fødselsdag, idet hun jo – ligesom jeg selv og mange andre – er så smadderhamrende heldig at have fået det i fødsels-gave.

Hvordan kan fru Inge Dahl-Sørensen stå her og sige det, hun siger? Men formentlig kender fru Inge ikke ret mange mennesker, der har opnået dansk statsborgerskab. Hendes mangel på interesse for dem tyder i hvert fald på, at hun ikke kender ret mange. Hvor ved hun fra, at der ikke er i hundredvis, ja i tusindvis, der fejrer det?

Desuden bemærkede jeg, at Venstres ordfører sagde nej til det andet af de to beslutningsforslag, men undgik at udtale sig om, hvordan hun og hendes parti ser på det første. Det var dog også rart at få at det vide af en ordfører.

Gitte Seeberg (KF):

Det Konservative Folkeparti kan hverken støtte beslutningsforslag nr. B 39 eller B 40.

Og med hensyn til den kvoteordning, som Fremskridtspartiet har foreslået fastsat til 1.000 personer årligt, kan vi overhovedet ikke støtte den tankegang, der ligger bag det.

Tildeling af dansk statsborgerskab bør ses ud fra saglige kriterier og ikke ud fra et lottoprincip. Opfylder man betingelserne for at opnå dansk indfødsret, skal man selvfølgelig også have indfødsret.

For så vidt angår beslutningsforslag nr. B 39, som drejer sig om en ændring af cirkulæret, må vi også tage afstand fra det forslag, om end vi et stykke af vejen på en række områder kan støtte forslagsstillerne. Men forslaget er for vidtgående. Blandt andet foreslår man i § 1, at ansøgere skal kunne klare sig på dansk på modersmålsniveau.

Vist skal ansøgerne kunne tale dansk, men at forlange, at de skal kunne tale dansk lige så godt som vi andre, der er født og opvokset i Danmark, er mere, end man med rimelighed kan forlange. Men at ansøgerne skal kunne tale et dansk på et niveau, hvor vi er sikre på, at de kan fungere i et arbejde og dermed vil være i stand til at forsørge sig selv, kan vi tilslutte os.

Så er der det tidsmæssige: hvor længe en udlænding skal have opholdt sig her i landet.

Her kan man selvfølgelig altid overveje, om 7 år, som det er i dag, er for lidt eller for meget. Men det, som Fremskridtspartiet her foreslår, 12 år, synes jeg på den anden side er for meget, hvis vi har at gøre med lovlidige udlændinge, som ønsker at blive danskere med deraf følgende rettigheder og pligter.

Så er der spørgsmålet om kriminaliteten, og dér ønsker Det Konservative Folkeparti en væsentlig skærpelse i forhold til den gældende retstilstand, og vi har en aftale med Venstre og regeringen om nogle skærper. Men den udløber mig bekendt med udgangen af året, og så håber jeg da at vi kan forhandle videre og i hvert fald få en endnu mere restriktiv aftale.

Men jeg mener, at diskussionen om kriminalitet bør tage sit udgangspunkt i udlændinge-loven og ikke i spørgsmålet om indfødsret. For

kunne vi få udvist de kriminelle udlændinge, ville vi ikke først stå med problemet, når de skal søge om dansk statsborgerskab. Men dér kan vi jo notere os, at vi trods alt er kommet et lille stykke videre ad vejen med de tiltag, der bl.a. har været på narkeområdet, og som vi skal afgive betænkning om i dag.

Vi ønsker en skærpelse af reglerne; det ligger selvfølgelig helt fast. Men vi kan ikke støtte forslaget om, at en ansøger, der har oppebåret arbejdsløshedsdagpenge, vil få lagt 12 måneder oven i tiden. Det er simpelt hen ikke rimeligt. Er man medlem af en a-kasse og har betalt til den, så skal det, at man modtager pengene på ærlig vis, hvis man går hen og bliver ledig, selvfølgelig ikke gøre, at man skal straffes af den grund.

Med baggrund i det, jeg har sagt, kan vi ikke støtte nogen af forslagene.

Anne Bastrup (SF):

Jeg skal gøre det helt kort:

SF afviser begge beslutningsforslag, og jeg skal i år undlade at beklage mig over, at Fremskridtspartiet kommer med det samme år efter år, for sidste år fik jeg skældud for det.

Og så jeg vil bare sige, at vi fastholder vores holdning. Og vi ser frem til, at regeringspartierne efter den 1. januar står frit, og vi forventer naturligvis at blive inviteret med til de nye forhandlinger, således at vi kan få skabt en anden stemning i Indfødsretsudvalget og dermed en bedre behandling af de mennesker, der søger dansk statsborgerskab.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Som det allerede er sagt, er begge forslag endnu en gang en genfremsættelse, og Det Radikale Venstre er som tidligere imod begge forslag. Dér er vi også, som vi plejer at være.

Med hensyn til beslutningsforslag nr. B 39 mener vi, at det er rigtigt, at der i forbindelse med opnåelse af dansk statsborgerskab skal opstilles nogle krav; men vi mener i stil med tidligere i år, at disse krav ikke skal være så restriktive som dem, Fremskridtspartiet foreslår i B 39; de er alt for vidtgående.

Vi er f.eks. meget uenige i kravet om, at man skal have afviklet alle restancer, og at man ikke må have fået arbejdsløshedsdagpenge i en vis periode. I Det Radikale Venstre finder vi, at dette er både diskriminerende og urimeligt, da hverken danskere eller personer, der kun har ophold her i landet, er herrer over de her situationer, og derfor kan vi naturligvis ikke støtte kravene.

Vi mener ikke, at de gældende kriterier er så dårlige endda. For groft sagt siger de, at hvis man har været her i en del år og har opført sig nogenlunde ordentligt, skal man også have lov til at blive dansk statsborger, for det giver et incitament til at integrere sig i det danske samfund, og derfor skal vi fra Folketingets side fastholde de principper, vi har haft i mange år.

Det betyder ikke, at der ikke kan være et eller andet, der kan gøres anderledes. F.eks. kunne man måske prøve at gøre det lidt mere festligt at få statsborgerskab, og jeg tror, at en eller anden ceremoni, der markerer, at nu er man en del af det danske samfund, kunne være en god idé, og jeg ved også, at mange indvandrere, der har fået dansk statsborgerskab, har givet udtryk for, at de syntes, det var en lidt flad fornemmelse, at det nærmest var en postal foreteelse at blive dansk statsborger. Så det kunne man måske godt drøfte at gøre en begivenhed ud af fra samfundets side.

Forslaget om etablering af en kvote for opnåelse af dansk statsborgerskab kan Det Radikale Venstre heller ikke tilslutte sig. Vi har tidligere afvist kvoter, og vi gør det igen. Men selvfølgelig vil det ikke være ulovligt eller et brud på Folketingets tradition at ændre den ordning, vi har nu, til en kvoteordning, hvis altså Fremskridtspartiet kan få flertal for det. Det er Folketingets suveræne ret at indføre en ny ordning i stedet for den nuværende. Det Radikale Venstre vil bare ikke støtte en sådan ordning. Her er vi, og her vil vi også være i fremtiden.

Årsagen til, at vi er uenige med Fremskridtspartiet, er, at den gældende ordning er den rigtige måde at gøre det på, og vi mener ikke, at vi skal ændre det system, vi har brugt i efterhånden mange år. Det er mest hensigtsmæssigt, hvis den afgørende parameter for opnåelse af dansk statsborgerskab er kravene til ansøgere og ikke antallet af ansøgere. Derfor kan vi ikke støtte B 40.

Så vi kan altså ikke støtte nogen af beslutningsforslagene.

Søren Søndergaard (EL):

Man kan sige meget om Fremskridtspartiets beslutningsforslag nr. B 39, men jeg vil nøjes med de tre mildeste kritikpunkter:

For det første er forslaget utrolig bureaukratisk:

Hvis man kommer fra ét land, skal man vente 2 år på at få dansk statsborgerskab, men kommer man f.eks. fra Grækenland, skal man vente

7 år på at få dansk statsborgerskab, og er man græsk-cypriot, så skal man vente 12 år på at få dansk statsborgerskab. Nogle kan dog få det efter 6 år, hvis de er gift med en dansk statsborger. Men hvis man har fået en eller anden straf, ja, så er der mulighed for at udskyde det i 3 eller 5 eller 10 år og i gentagelsestilfælde i yderligere 3 eller 5 år eller livsvarigt.

Og det er egentlig interessant, at et parti, som startede med at have det grundlag, at det var imod bureaukrati og papirvælde osv., her fremstiller et forslag, hvor noget så simpelt som at få dansk statsborgerskab skal gøres så utrolig indviklet.

Derudover er det jo en gåde for os, hvorfor man ikke kan overlade det til domstolene at dømme forbrydere, hvorfor det er noget, vi skal tage op her i forbindelse med behandlingen af indfødsretslovforslagene og så bare fastsætte et vist åremål og sige, at så lang tid skal folk have været i Danmark uden at have begået nogen forbrydelser. Hvorfor skal vi lege domstole og sige: Den type forbrydelser giver så meget forlængelse, og den type forbrydelse giver så meget forlængelse? Det kan vi trygt overlade til domstolene. Forslaget er altså bureaukratisk.

For det andet er det også udemokratisk. Jeg synes, det er hamrende udemokratisk, at folk, der i 11 år arbejder og betaler skat i Danmark og er med til at opbygge dette samfund, får frataget deres stemmeret på grund af det her forslag. Det er hamrende udemokratisk!

Og for det tredje er det selvfølgelig også asocialt – det er klart – for hvis vi f.eks. ser på § 5, stk. 4, så hedder det dér:

»Har en ansøger i en periode af mere end 12 måneder oppebåret arbejdsløshedsdagpenge, er dette til hinder for naturalisation i 3 år fra det tidspunkt, hvor modtagelsen af dagpenge er ophørt.«

Og hvad betyder det konkret?

Ja, det betyder f.eks., at en god bygningshåndværker, som bygger huse i 11 måneder af året, men som i 1 måned af året er arbejdsløs – hvilket er meget lidt for bygningshåndværkere inkl. danske bygningshåndværkere – aldrig nogen sinde vil kunne få dansk statsborgerskab ifølge det forslag, der ligger her.

Og det betyder også, at en person, der har arbejdet i 10 år på B&W Skibsværft – hvor jeg selv har arbejdet – men som nu er blevet fyret, fordi nogle kapitalister ville spekulere i stedet for at bygge skibe, aldrig vil kunne få dansk statsborgerskab i henhold til det her forslag. Det er asocialt.

Forslaget er altså både bureaukratisk, udemokratisk og asocialt, hvis vi tager de milde betegnelser. Og jeg vil hellere brække en arm på langs end drømme om at stemme for det forslag.

Så er der B 40, og her kan man jo stille sig selv det spørgsmål, hvad forslaget om en kvote på 1.000 om året medfører.

Jeg har læst bemærkningerne meget nøje, men jeg må indrømme, at jeg ikke helt fatter forslaget. Det er vist et eller andet med, at man skal tage vare på danskheden, eller et eller andet i den retning. Men dér kan man jo sige, at hvis vi nu indfører en kvote på 1.000 om året, vil det altså tage 5.000 år, før de mennesker, der dermed får indfødsret, kommer til at udgøre et flertal af den danske befolkning – 5.000 år vil det tage! – og så kan man måske forestille sig, at nogle af dem, der kom først, når de 5.000 år er gået, nok er blevet temmelig godt integreret i samfundet! Der er i hvert fald en mulighed for det.

Så hvad er egentlig formålet med at den kvote på 1.000? Det er ikke at forsvare danskheden, for det er aldeles urealistisk, at et større antal end 1.000 om året skulle kunne true danskheden.

Så også det forslag ser vi os nødsaget til at afvise.

Arne Melchior (CD):

Som forventet fik jeg ikke svar fra fru Inge Dahl-Sørensen om, hvilket kendskab hun har til, hvor mange hundrede eller tusinde der har fejret deres danske statsborgerskab. Men jeg kan da forstå, at fru Inge Dahl-Sørensen ikke bliver inviteret med til den slags sammenkomster – og det kan jeg da godt forstå!

Jeg kan også forstå de ordførere, der hurtigt har overstået deres taler her, for det er jo genbrugsforslag.

Jeg vil dog gøre lidt mere ud af det i dag, men jeg vil måske alligevel gemme noget af det svære skyts, til vi inden så længe skal have en diskussion om det multietniske samfund. Men jeg vil forsøge at spidde nogle af enkelthederne i de to forslag, vi behandler nu.

Bemærkningerne til beslutningsforslag nr. B 39 skrider af falsk oplysning:

Allerede i indledningen henvises der til, at det er en genfremsættelse af et forslag fra samlingen 1995-96, og det er selvfølgelig rigtigt nok – da hed det B 27 – men når man så dyrker det lidt, finder man ud af, at dét såmænd var en genfremsættelse af et forslag fra 1994-95, hvor

det hed B 113, og at det igen var en genfremsættelse af et forslag fra 1993-94, hvor det hed B 81, og sådan kan der altså vildledes ved, at der siges kvarte sandheder.

Senere i bemærkningerne er der så en opstilling over, hvor mange der har opnået indfødsret, og den skal da nok passe, men det er bare ikke opgjort, hvor mange af disse mennesker der hører til nordiske lande eller EU-landenes oprindelige borgere, som jo også ifølge forslagsstillerne skal kunne få indfødsret uden videre – i hvert fald temmelig nemt – og det er jeg da også enig i at de skal, men når man opgør det på den måde, så er oplysningen igen en – ja, min far plejede at kalde den slags en snapseoplysning, fordi den tilslører alt det væsentlige.

Og lidt senere står der, at det »er formentlig korrekt og i alt fald indtil videre ikke imødegået, at der f.eks. i statsminister Poul Schlüters regeringstid er sket en tilvækst af første- og anden-generationsindvandrere . . . der er større end i hele Danmarkshistorien, før Poul Schlüter tiltrådte som statsminister.«

Jeg ved ikke, hvem der har været forpligtet til at efterregne eller imødegå den oplysning; jeg imødegår den i hvert fald, for jeg tror ikke, den holder 5 cm vand. Så det er altså også en snapseoplysning.

Og så står der noget om, at den slags ting er et tabuemne her i landet.

Jeg oplever ikke, at det er tabuemne. Jeg synes, det diskuteres alle vegne, i organisationer, i foreninger, i politiske sammenhænge, ved selskabelighed, og hvor folk mødes, og det er da også helt naturligt. Og det er en usandhed at sige, at det er et tabuemne, eller at nogle af de partier, som altså stemmer imod de her to forslag, ønsker at gøre det til et tabuemne. Jeg har ikke truffet nogen, der ønsker at gøre det til et tabuemne. Det er lige så forkert og lige så usandt som påstanden om, at nogle siger, at danskerne er racister. Det er der aldeles ikke nogen der siger.

Og så står der såmænd yderligere i bemærkningerne, at ansøgerne skal forpligte sig til at give afkald på hidtidigt statsborgerskab – som om forslagsstillerne ikke vidste, at der er visse lande, hvor dette ikke kan lade sig gøre! Og et af de lande er f.eks. USA. Et én gang opnået USA-statsborgerskab, eksempelvis bare ved fødsel på et amerikansk skib eller i en amerikansk flyvemaskine, kan man ikke give afkald på.

Så det er så forkert og så falsk en tone og så uværdigt, at jeg græmmes ved at skulle beskæftige mig med det!

Og så er der det med, at man skal kunne tale dansk lige så godt som – de herrer Behnke formentlig.

Vi havde engang en mand her i landet, der hed Ludvig Holberg – vi har endda nogle statuer af ham og plaketter, hvor der står, hvor han har boet og virket – men han anerkendes nok ikke af Fremskridtspartiet, for han var jo født i Bergen. Men jeg har da lyst til at citere et hyldestdigt til Ludvig Holberg. Det stammer fra 1827 – da havde han været død i knap 75 år – og det er skrevet af en digter, som ikke mange kender i dag, men som hed Christian Wilster. Men verset har jeg altid kendt, og jeg synes mægtigt godt om det, og det vil jeg gerne kyle lige hovedet på forslagsstillerne. Det lyder sådan:

»Hver mand, som med kløgt gik i lærdom til bund,
latin på papiret kun malte,
med fruene fransk, og tysk med sin hund,
og dansk med sin tjener han talte.«

Sådan var situationen i århundreder her i Danmark, og det var altså en del af den Danmarkshistorie, som vi alle sammen med ganske god ret er en smule stolte af og glade for og kan lære meget af.

Det pikante er selvfølgelig, at tjeneren i digtet her rangerer under hunden, men det siger jo også noget om tidens sociale tilstand dengang, og det var jo også noget, som Holberg havde sin morskab af, og som han hudflettede.

Men altså: Hvad er det for nogle patentdanskere, som både har fået statsborgerskabet og modersmålet i vuggegave, men som siger: Dette er kun for os danske; andre har sandelig at blive, hvor de er, og hvis de endelig er tvunget til at komme hertil, så kan vi tåle dem, men vi skal knageme være forsigtige med at give dem lige muligheder og lige rettigheder?

Det bringer mig hurtigt over til B 40 om kvoteordningen:

Altså ifølge den bibel, jeg har lært, og som jo også er bibel for den danske folkekirke, som ifølge grundloven nyder statens understøttelse, er der kun én og samme skaber for alle mennesker. Og så skal man elske sin næste som sig selv, uanset hvad præsten i Seem måtte mistolke teksten til, og den, der ikke vil være med til det, sætter sig efter min ringe mening uden for det gode selskab.

Men denne kvoteordning tyder på, at man har forspist sig på importkvoter, og at man ikke

kender forskel på, om det er gods eller varer, man har at gøre med, eller det er mennesker af kød og blod og med følelser og nerver af nøjagtig samme art, som er os patentdanskere givet i vuggegave.

Og så skal jeg sluttelig minde om en norsk digter, der hed Henrik Wergeland, og som skrev sine bedste ting i midten af forrige århundrede:

Han grundlagde engang i 1850'erne begrebet én verden og gik ind for, at begrebet statsborgerskab – hvis det ellers var muligt – skulle afløses af verdensborgerskab. Det er et stort mål, og det nås nok ikke i denne dronnings tid og da slet ikke i min tid. Men det er da i hvert fald et mål, som man kan stræbe mod, og så længe det ikke kan nås, kan man i det mindste opføre sig medmenneskeligt og en smule omsorgsfuldt og anstændigt over for mennesker, der er født under andre himmelstrøg, og som har fået andre modersmål i vuggegave, men som af den grund sikkert kan stå fuldt mål med alle os, der er så heldige at være født her.

Pia Kjærsgaard (DF):

Må jeg starte med at sige, at jeg synes, hr. Arne Melchior er så fordømmende, at det nærmer sig det latterlige. Og så skal jeg i øvrigt komme med min ordførertale:

Hvert år tildeles en lang række udenlandske borgere dansk statsborgerskab, og hver gang blusser en debat op om, hvorfor det er så nemt at blive dansk statsborger.

I Dansk Folkeparti mener vi, at der skal være en helt anderledes kontrol med betingelserne for at kunne smykke sig med betegnelsen dansk statsborger. For os, der er opvokset i Danmark, og hvis forfædre har opbygget vores land med den hensigt, at vi skal kunne leve i fred med os selv og vores naboer, må det ikke være en selvfølge, at man kan blive dansk statsborger, uden at der har været stillet særdeles strenge krav til én.

Tager vi et tilbageblik, så blev der i 1980-81 tildelt 1.224 danske statsborgerskaber; for 10 år siden var tallet vokset til 1.985; og for perioden 1995-96 er tallet nu oppe på 3.487 personer – en udvikling på blot 16 år på omkring 300 pct., og hertil kommer børnene.

Tallene viser med al tydelighed, at der er en voksende tilstrømning til Danmark, og at den giver et voksende antal udenlandske borgere mulighed for at få andel i tagselsvordet. Og i denne folketingssamling er der ingen undtagelse fra den procedure, hvor man tildeler en stor

samlet portion mennesker dansk statsborgerskab, og vi har lige tidligere på dagen haft en debat om dette, da et forslag om det var til behandling.

Op hver eneste gang der er et indfødsretsfor-
slag til behandling i Folketinget, stiller Dansk Folkeparti ændringsforslag om, at kriminelle personer, der ikke kan forsørge sig selv, og personer, der ikke kan tale dansk, tages ud af disse meget store portioner; men desværre vedtager fortsat et stort flertal ved behandlingen af lovforslaget alligevel til sidst at tildele dem dansk statsborgerskab ved at trykke på de grønne knapper i Folketingssalen, for partier som Venstre og De Konservative har vedtaget en holdemundaftale med regeringen, der betyder, at de stort set bakker regeringen op på indfødsretsområdet.

Men der bør selvfølgelig være en helt anderledes kritisk holdning til bevillingen af dansk statsborgerskab, f.eks. med et krav om, at man skal kunne forsørge sig selv, og at man skal kunne tale det danske sprog, og naturligvis må man ikke være kriminel.

I de første 38 uger af 1996 har 3.892 personer søgt spontan asyl i Danmark. 588 af disse personer kommer fra Somalia, og tallet er stigende, 487 kommer fra Irak, og 414 er statsløse palæstinsere.

Det giver bare et lille billede af, hvem det er, der primært søger til Danmark, og hvem vi om nogle år kan forvente får dansk statsborgerskab!

Op inden statsborgerskabet er bevilget, har disse personer fået en lovmæssig ret til at stemme ved vores lokalvalg, hvor de efterhånden vil være så mange, at de kan overtage pladserne i byråd og amtsråd, og da de har en helt anden kulturel og religiøs baggrund, vil de med deres nye muligheder for at stemme og selv blive valgt kunne påvirke og ændre danskernes hverdag i den retning, de ønsker.

Det seneste årti har været kendetegnende for en stærkt accelererende indvandring og en væsentlig stigning i antallet af tildelte statsborgerskaber – uden hensyn til, at dette er klart stridende mod en holdning, som vi har i Dansk Folkeparti, en stigning, som vi ikke kan gå ind for uden sammenhængende overvejelser om de økonomiske, sociale og kulturelle konsekvenser for samfundet.

Modstanden imod at gøre Danmark til et multietnisk samfund er heldigvis voksende, og man kan være sikker på, at budskabet bringes videre på Christiansborg, hvor Dansk Folkeparti er i arbejdstøjet hver dag året rundt.

Der var naturligvis fra Dansk Folkepartis side en helt klar tilslutning til det foregående beslutningsforslag, og jeg skal meddele, at vi også støtter dette forslag; men måske havde det været klogt af forslagsstillerne at vente og se, hvordan det gik med det første forslag, i stedet for ligesom at kapitulere og sige: O.k., vi får nok ikke vedtaget det her forslag, så vi foreslår også en kvoteordning.

Når nu begge forslag ligger på bordet, giver vi selvfølgelig vores tilslutning, det er klart, men desværre har vi en fornemmelse af, at B 39 heller ikke bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Fru Pia Kjærsgaard sagde, at jeg var fordømmende. Tja, det var jeg vel. Jeg følte ellers, at jeg gjorde mig umage for at analysere og vurdere de to elendige forslag, og derved kom jeg frem til en fordømmelse, fordi det er to forslag, der er fordømmende over for en hel masse af mine medmennesker. Og da der må være grænser for tolerance – man skal ikke være alt for tolerant over for intolerancen; man skal være tolerant over for andres afvigende meninger, synspunkter, holdninger og gerninger, men ikke over for intolerancen som sådan – så har jeg vel også lov til at fordømme, når fru Pia Kjærsgaard forholder sig nedladende og fordømmende til en hel masse andre mennesker her på Jorden.

Op så har jeg i øvrigt en glædelig meddelelse til fru Pia Kjærsgaard, for hun skal da have en dejlig nattesøvn: Jeg vil allerede nu annoncere, at den festival i samme spor, som vi skal opleve i morgen eftermiddag ifølge Folketingets dagsorden sidst på dagen, med samme art forslag, som hidrører fra Fremskridtspartiet og vist et enkelt fra Dansk Folkeparti, agter CD ikke at stille op til. Den glæde håber jeg at fru Pia Kjærsgaard vil tage til sig. Så behøver hun i hvert fald ikke fare i harnisk over mig i morgen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu forstår jeg på Dansk Folkeparti, at risikoen består i, at de fremmede, som kommer ind i Danmark, er ved at erobre kommunalbestyrelserne. Det synes jeg er interessant, for det har stået på siden 1980.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge fru Pia Kjærsgaard: Hvor mange indvandrere, folk af fremmed herkomst, sidder i danske kommunalbestyrelser? Det går jeg ud fra at fru Pia

Kjærsgaard ved, da det jo ellers vil være en fuldstændig usaglig påstand. Altså for det første: Hvor mange sidder i danske kommunalbestyrelser? Og for det andet: Er det antal, der sidder i kommunalbestyrelserne, større end berettiget i forhold til, hvor mange der er i befolkningen i øvrigt? Svarer det til antallet, eller er det betydeligt lavere? Det spørgsmål kunne jeg også godt tænke mig at fru Pia Kjærsgaard besvarer.

(Kort bemærkning).

Frederik Nørgaard (S):

Jeg går ud fra, at det er en fortalelse eller et postulat, når fru Pia Kjærsgaard hævder, at det at blive dansk statsborger indebærer, at man bliver anbragt ved et tagselvord.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Hr. Arne Melchior har jo sin egen facon, og det var også derfor, jeg sagde, at jeg ikke engang sådan rigtig kan hidse mig op. Jeg vil bare bemærke, at jeg syntes, hr. Arne Melchior's facon var så nedladende og fordømmende, at det næsten nærmede sig det latterlige. Det synspunkt har jeg, men selvfølgelig har hr. Arne Melchior ret til at have sine synspunkter i Folketingssalen præcis ligesom jeg har.

Så kan jeg forstå, at CD ikke – jeg ved ikke, om man ikke har mulighed for det, eller man ikke ønsker det – stiller op, som hr. Arne Melchior udtrykte det, i morgen i Folketingssalen. Det er selvfølgelig også CD's helt eget valg, fuldstændig, og nu har vi så fået, kan jeg forstå, en afvisning. Det er jo selvfølgelig også en nem måde at gøre det på. Jeg går ud fra, at CD i det mindste har læst de forslag, der kommer til behandling i morgen.

Så må jeg sige til hr. Søren Søndergaard, som udfrittede mig om nogle tal, at jeg sagde i mit indlæg, at det stigende antal tildelinger af dansk statsborgerskab i forhold til det antal udlændinge, som kommer til Danmark, vil betyde, hvad Dansk Folkeparti er imod, at folk, der ikke er danske statsborgere, efter en periode her i landet har ret til og mulighed for dels at opstille, dels at blive valgt til de danske kommunalbestyrelser. Det er vi imod. Det synspunkt har vi fremhævet konstant, og det vil vi selvfølgelig blive ved med at fremhæve.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg takker da for vurderingen fra fru Pia Kjærsgaards mund om, at jeg er latterlig. Jeg ville meget nødig blive taget alvorligt af fru Kjærsgaard, for så måtte der være noget i vejen med mig.

Fru Pia Kjærsgaard går ud fra, at CD har læst de fire forslag, som jeg før ironisk kaldte en festival, og som kommer til behandling i morgen eftermiddag. Ja, det har vi da – det er jo hurtigt overstået – og det er netop, fordi vi har læst dem, at vi ikke ønsker at stille op.

Det er fuldstændig rigtigt sluttet af fru Pia Kjærsgaard, at dette er en afvisning, og jeg har stor respekt for de af mine kollegaer, der stiller op i egen person i morgen og afviser dem fra talerstolen. Det glæder jeg mig så til at læse i Folketingstidende bagefter.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nej, fru Pia Kjærsgaard! Det, fru Pia Kjærsgaard sagde, var, at der siden 1980 var sket en voldsom stigning i antallet af udlændinge i Danmark, en stigning på 300 pct., og da vi alle sammen ved, at man efter nogle ganske få år kan få mulighed for at stemme til byrådsvalg og amtsrådsvalg, så skulle den proces jo have sat sig igennem senest fra 1983. Fra 1983 og frem til 1996 har der altså været mulighed for, at indvandrere kunne gå ind og overtage danskernes pladser, som fru Pia Kjærsgaard så lidet smagfuldt udtrykte det.

Og hvordan er det så gået? Det lader til, at fru Pia Kjærsgaard ikke ved det, men jeg kan oplyse fru Pia Kjærsgaard om, at det er ganske få indvandrere, som har overtaget en plads i en kommunalbestyrelse – hr. Arne Melchior tilføjede »desværre«; det kunne jeg også sige – og at det er langt færre, end deres antal berettiger dem til. Det vil sige, at de er langt underrepræsenteret i forhold til, hvor mange de er. Hvor er så truslen?

Jeg ser, fru Pia Kjærsgaard ryster på hovedet. Så lad os få tallene på bordet. De er tilgængelige, fru Pia Kjærsgaard, lad os få dem.

Tom Behnke (FP):

Tak til ordførerne for debatten. Den har været spændende på visse punkter, og på visse punkter kan man også sige, at debatten er gået ud over, hvad forslagene indeholder. Det skal jeg ikke afholde ordførerne fra. Emnet er spændende.

de, og det giver naturligvis anledning til en god debat.

Når vi taler om dansk statsborgerskab, så ser Fremskridtspartiet dansk statsborgerskab som et stykke guldrandet papir; man får, et stykke papir, der betyder, at man resten af sit liv er dansker, og at éns efterkommere i kommende generationer bliver danskere.

Derfor skal et dansk statsborgerskab ikke bare udleveres, det skal ikke bare gives til hvem som helst, der søger det. Der skal være nogle kriterier for, hvordan man får dansk statsborgerskab. Der er i dag indgået en aftale mellem visse partier i Folketinget om, hvad det er for kriterier, der skal være opfyldt; men det er ikke kriterier, som Folketinget har fastsat, og det betyder, at store dele af Folketingets partier slet ikke har været med til at fastsætte disse kriterier. Det finder vi selvfølgelig ganske uhensigtsmæssigt.

Men hvad er det, Fremskridtspartiet foreslår i beslutningsforslagene?

Ja, det ene er, at de, der søger om dansk statsborgerskab, skal have nogle sproglige færdigheder. Det synes vi egentlig er rimeligt, for når man har dansk statsborgerskab, må man kunne klare sig på dansk i skrift og i tale. Det er ikke et spørgsmål om – som nogle, der prøver på at afvise forslaget med den begrundelse, har været inde på – at man skal kunne dansk lige så perfekt som dem, der har dansk som modersmål. Det står der ikke i forslaget. Tværtimod fremgår det klart og tydeligt af forslaget, at de pågældende i dagliglivets væsentlige forhold skal kunne klare sig i et acceptabelt omgangssprog med personer, der behersker dansk på modersmålsniveau. Det er det, der står i forslaget, så overdrivelsen fra ordførerne for at få lov til at sige nej til den del af forslaget er ikke rimelig, og den er forkert.

Så stiller vi forslag om, at man udvider den periode, der i dag er gængs, før man kan søge om dansk statsborgerskab. Den er nu på 7 år, og vi foreslår, man udvider den til 12 år. Og det er ganske enkelt, fordi vi finder, det er rimeligt, at man kan se folk an i en længere periode og se, om de nu også kan og vil indordne sig i det danske samfund og leve op til de spilleregler, der gælder her i samfundet, og om de virkelig mener, at de ønsker at blive danske statsborgere. Derfor denne udvidelse.

Og så er det jo rigtigt, som hr. Søren Søndergaard siger, at der er en graduering, alt efter om det er nordiske statsborgere, EU-borgere eller

indvandrere fra den øvrige verden. Det er jo korrekt. Stod det til Fremskridtspartiet, så havde vi helst set, at man simpelt hen nemt og ubureaukratisk havde en 12-års grænse. Nu vil jeg sige, at tre forskellige åremålssatser jo ikke er det store bureaukрати, men o.k., hr. Søren Søndergaard føler, at det er et stort bureaukрати.

Vi havde i Fremskridtspartiet gerne set en aldersgrænse, men dette forslag har jo før været behandlet i Folketinget, og vi forsøger jævnligt at justere forslaget i forhold til de indvendinger, der kommer fra ordførerne, at imødekomme de indvendinger, der kommer – men selvfølgelig uden at vi taber målet med forslaget – i håb om, at vi hen ad vejen får de pågældende partier til at sige: O.k., nu er forslaget godt nok.

Et andet meget væsentligt kriterium, vi vil lægge ind, er spørgsmålet om kriminalitet. Vi finder simpelt hen ikke, det er rimeligt, at personer, der begår grovere kriminalitet, skal have dansk statsborgerskab. Jeg kan forstå, at der er partier her i Folketinget, der synes, at det er ligegyldigt. Vi har ganske vist i dag nogle regler om, at har man begået grovere kriminalitet, så bliver muligheden for at søge dansk statsborgerskab udsat en anelse; men vi mener, at i det øjeblik man begår kriminalitet, så skal muligheden for at søge dansk statsborgerskab udsættes, og er der tale om grovere kriminalitet, så skal man slet ikke have mulighed for at opnå dansk statsborgerskab.

Det fjerde punkt i forslaget er så et ganske simpelt ønske fra Fremskridtspartiets side om, at de, der søger dansk statsborgerskab, kan klare sig selv økonomisk. Det synes vi er et rimeligt krav at stille til dem, der ønsker at blive danske statsborgere, at de kan forsørge sig selv økonomisk, og at de kan godtgøre, at de kan det.

Så kan der godt være nogen, som hr. Søren Søndergaard siger, der f.eks. har været på B&W Skibsværft og har arbejdet i 11 måneder, så har været arbejdsløs en måned og så arbejder 11 måneder igen – jamen så lad os se på det. Det er ikke det, der skal skille os ad. Det er det, at man i princippet har godtgjort, at man kan forsørge sig selv, der skal være kriteriet.

Med hensyn til det andet forslag, der hedder beslutningsforslag nr. B 40, om en kvoteordning skal jeg sige til fru Pia Kjærsgaard, at det forslag ville være blevet fremsat under alle omstændigheder. Det er nemlig meningen med beslutningsforslag nr. B 40 om en kvoteordning, at vi stadig laver en kvote for dem, der opfylder kriterierne, således at der – efter forslaget her –

højest er 1.000 om året, som kan opnå dansk statsborgerskab.

Grænsen kunne man fastsætte et andet sted, og det kunne man forhandle hvert år, som det også fremgår af forslaget. Vi har spillet ud med et tal, noget skulle det jo være, og vi har fundet, at 1.000 om året ville være et rimeligt tal. Det er efter Fremskridtspartiets opfattelse et rimeligt antal af udlændinge, som kan få dansk statsborgerskab hvert år, altså vel at mærke udlændinge, som opfylder kriterierne for at få dansk statsborgerskab.

Der næst vil jeg appellere til justitsministeren om, at det, når nu man den 1. januar 1997 skal forhandle et nyt cirkulære, ikke kun er nogle partier i Folketinget, som er med ved bordet, når der skal forhandles om, hvad kriterierne skal være, men at man fører demokratiet helt igennem og lader alle Folketingets partier komme med til forhandlingerne. Så er det muligt, at vi er nogle, der hopper fra på et tidspunkt i forhandlingerne – det kan ikke udelukkes – men det ville være rimeligt, om ministeren tog alle partier med fra starten.

Til hr. Frederik Nørgaard fra Socialdemokratiet vil jeg sige, at det jo var klar og entydig tale fra Socialdemokratiet: man er imod kvoter, og man er imod at skærpe kravene for opnåelse af dansk statsborgerskab.

Hr. Frederik Nørgaard tilføjede så, at han følte, at disse udlændinge kunne tilføre det danske samfund nogle kvaliteter. Jeg vil godt spørge, hvad det er for kvaliteter, de tilfører det danske samfund, når vi, hver gang man tildeler et sted mellem 900 og 1.100 personer dansk statsborgerskab – det sker 3-4 gange om året – blandt dem kan pege på en række personer, som er dømt for menneskesmugling, og der er volds-mænd, der er voldtægtsforbrydere, der er narkotikahandlere osv. Hvad er det for kvaliteter, disse personer kan tilføre det danske samfund? Det vil jeg da gerne høre.

Jeg er enig i, at der er mange af de personer, der søger om dansk statsborgerskab, som er ganske fine og hæderlige mennesker, som også Fremskridtspartiet ønsker at give dansk statsborgerskab; ingen tvivl om det. Men de, der ikke lever op til kriterierne, mener vi, man skulle pille ud af forslagene, inden man giver dansk statsborgerskab til resten.

Jeg vil sige tak til Venstre for de positive ord og hensigter og også en tak til fru Pia Kjærsgaard fra Dansk Folkeparti for støtten til forslagene.

Fru Gitte Seeberg fra De Konservative afviser Fremskridtspartiets forslag, og det må vi jo så skrive os bag øret, til vi skal i gang med den næste valgkamp. Konservative folketingskandidater er ved at falde over hinanden for at meddele vælgerne, hvad Det Konservative Folkeparti vil lave af opstramninger, og at nu skal der virkelig noget til. Men det hele er jo, som vi ser i dag, den rene luft, for der følger nemlig ingen handlinger efter.

Afslutningsvis vil jeg gerne takke for de mange meldinger. Forslagene vil jo næppe blive vedtaget, som det er fremgået af debatten, men den har givet en god mulighed for, at vælgerne både kan se og høre, hvad de forskellige partier står for i udlændingsespørgsmålet. Det er vi da glade for, og derfor bliver det heller ikke sidste gang, vi vil rejse debatter. Der kommer debatter i morgen, hvor vi skal diskutere andre emner inden for udlændingeområdet, og det er netop, fordi vi til stadighed ønsker at vise både den danske befolkning og Folketinget, hvor partierne står i forhold til hinanden.

Som jeg sagde på et tidligere tidspunkt, er det helt givet, at Fremskridtspartiet også efter denne debat vil se på, hvad de forskellige ordførere sagde i detaljer. Og kan vi justere forslaget, så vi måske kan opnå et flertal, vil vi naturligvis gøre det.

Til hr. Arne Melchior skylder jeg til sidst at sige, at hr. Melchiors indlæg talte jo for sig selv. Tonen i hr. Arne Melchiors indlæg viser med al tydelighed, at Fremskridtspartiet har ret i sine synspunkter, og at hr. Melchiors udtalelser bliver kastet tilbage til ham som en anden bold.

Hr. Melchior gav udtryk for, at forslagene var udtryk for intolerance; men jeg vil sige, at der er ikke et eneste sted i forslagene, hvor der er tale om intolerance, tværtimod. Vi opstiller blot nogle kriterier for de personer, der ønsker at søge om dansk statsborgerskab. Men intolerancen lyser langt ud af hr. Melchior, når han står her og bliver mere eller mindre ophidset over to ganske almindelige forslag.

Men som sagt: Vi er glade for debatten, vi håber, vi har rokket ved noget, og vi ser frem til, at der kommer en debat om flere af Fremskridtspartiets forslag, i hvert fald i morgen.

(Kort bemærkning).

Frederik Nørgaard (S):

Jeg bliver nødt til at gøre hr. Tom Behnke opmærksom på, at jeg ikke har givet udtryk for, at nogle af ansøgerne vil tilføre det danske sam-

fund nogen kvalitet. Jeg har sagt, at vi tager afstand fra det, der står i bemærkningerne om, at man i administrationen af tildeling af indfødsret kun skulle fremme ansøgere, som kunne tilgodese og tilføre det danske samfund værdifulde bidrag. Det var det, jeg tog afstand fra.

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Jeg markerede, fordi jeg har et kort spørgsmål til hr. Tom Behnke.

Jeg konstaterede, at stort set det eneste, forslagsstilleren sagde, var, at man nok ikke kom igennem med de to forslag, og det er rigtig. Men midt i al talestrømmen fik jeg den nærliggende tanke at stille et spørgsmål til forslagsstillerne. Man har jo fra forslagsstillerens parti, Fremskridtspartiet, været dygtige til at føre statistik på området, og vi har allerede hørt misbrøget af den.

Men jeg vil godt spørge helt konkret: Hvor mange af ansøgerne i 1995 eller her i 1996, der opfylder alle de betingelser, Fremskridtspartiet overhovedet har kunnet finde på at stille, skal udelukkes på grund af kvoten? Jeg har nemlig ført lidt statistik på det, og der er betydelig flere end 1.000 personer, der opfylder alle de betingelser, som Fremskridtspartiet overhovedet har kunnet finde på indtil nu.

Hermed har jeg ikke givet tilslutning til hverken det ene eller det andet af de to vilde forslag. Jeg konstaterer bare, at kvoten ville ramme langt ned i den gruppe, som også efter Fremskridtspartiets opfattelse skulle kunne bidrage med noget positivt – og det var virkelig ironisk ment.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Vi har i forslaget skrevet en kvote på 1.000 om året, men som jeg også har givet udtryk for, er det et tal, som meget nemt kan ændres. Det er klart, at hvis Socialdemokratiet siger, det skal være 1.500 eller 2.000, kan vi godt ændre det.

Så bliver det også sagt af Socialdemokratiets ordfører, at der er langt flere end 1.000 om året, som opfylder de kriterier, Fremskridtspartiet har stillet op. Det synes jeg man skal sammenholde med, hvor mange der rent faktisk får dansk statsborgerskab om året. Så vidt jeg husker, er der omkring 4.000, der får dansk statsborgerskab om året, og så vidt jeg husker, bliver der stillet 100–200 ændringsforslag, hver gang vi har et bundt, der får dansk statsborgerskab, så jeg tror ikke, der er nogen grund til at

overdrive tallene. Men tallet 1.000 kan godt diskuteres, og hvis det kan rukke nogle partier, justerer vi da det tal.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg må indrømme, at jo mere jeg har hørt på de sidste taler, jo mere fastholder jeg det synspunkt, jeg gav udtryk for før, at kvoteordningen må opfattes som noget, man tyr til, hvis man ikke får det første forslag igennem. Jeg kan ikke få tingene til at hænge sammen, og med det kendskab, jeg rent faktisk har til begge forslag, må jeg sige, at jeg synes, det, der blev sagt her til sidst, var noget sludder. Ærlig talt: Hvad vil man egentlig bruge tallet 1.000 til, hvis man alligevel er villig til at ændre det?

Jeg synes ikke rigtig, jeg kan få tingene til at hænge sammen. Det må være sådan, at går det første forslag om meget strenge krav til at få statsborgerskab, som Dansk Folkeparti støtter, ikke igennem, jamen o.k., så har man en kvoteordning. Det forslag støtter vi også, men jeg vil fastholde det synspunkt, at det nok havde været hensigtsmæssigt, at man ikke havde haft de to forslag lige oven i hinanden.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Fremskridtspartiet ønsker at stille nogle klare krav til de partier, der søger om at få dansk statsborgerskab, og selv hvis vi får forslaget vedtaget, har Fremskridtspartiet fortsat den opfattelse, at det antal mennesker, der årligt skal have dansk statsborgerskab, skal være begrænset og skal bestemmes af Folketinget.

Derfor fremsætter vi også B 40. Det er jo ikke sådan, at hvis det første forslag om skærpede kriterier ikke bliver vedtaget, synes vi, det er en god idé, at man alligevel laver en kvote på 1.000. Jeg tror heller ikke, Dansk Folkeparti er indstillet på og tilfreds med en kvote på 1.000 om året, hvis en del af de 1.000 skulle være nogle af de kriminelle, som søger om dansk statsborgerskab. Jeg tror i hvert fald ikke, Dansk Folkeparti har den holdning.

Først skal kriterierne være opfyldt, og ud over det ønsker vi at fastsætte en kvote. Det fremgår af forslaget, at Folketinget hvert år skal vedtage, hvor stor kvoten skal være, og Fremskridtspartiets forslag er altså, at i den første periode skal kvoten være på 1.000. Men i og med at der står i forslaget, at det er op til Folketinget at fastsætte den, er det selvfølgelig noget,

der kan forhandles om, og ikke bare noget, hvor det én gang for alle er besluttet, at sådan skal det være.

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Jeg var en overgang lidt glad på egne vegne, fordi jeg troede, jeg havde forstået, hvad det drejede sig om, men det har jeg åbenbart alligevel ikke.

Er det rigtigt opfattet, hr. Behnke, at Indfødsretsudvalget skal fortsætte sit arbejde og finde ud af, hvem der er de rene efter de kriterier, man måske kunne finde frem til, men som jeg ikke tror vi finder frem til? Derefter vil der være en portion, som jeg vil påstå vil være ganske meget over 1.000 om året, som opfylder de kriterier, og hvad vil man så gøre med dem? Skal vi færdigbehandle dem og derefter sende dem over til notarius publicus til lodtrækning, eller hvad er det for et menneskesyn, der ligger bag? Kan vi få et svar: Er det lodtrækning, man snakker om, eller skal de udelukkes, fordi de er rødhårede, eller hvad?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det, der ligger i ordet kvote, er jo, at for de, der opfylder kriterierne, er der en kvote for, hvor mange der kan få dansk statsborgerskab. Og det er klart, at det naturligvis vil være det mest hensigtsmæssige, at ansøgerne får dansk statsborgerskab i den rækkefølge, de søger om det. Det er noget, vi også kender fra andre lande, og det er ikke lande, vi ser ned på, fordi de har et dårligt menneskesyn eller lignende. Man har en kvote for, hvor mange der kan opnå statsborgerskab i det pågældende land. Men kvote betyder kvote, det har den socialdemokratiske ordfører ret i.

Arne Melchior (CD):

Jeg dokumenterede i min ordførertale, at forslagsstillerne ikke havde evnet at skrive nogle vederhæftige bemærkninger til deres eget forslag, og nu må jeg minsandten også konstatere, at ordføreren for forslagsstillerne har svært ved at høre eller i hvert fald opfatte det sagte. Jeg brugte faktisk ikke ordene tolerant eller intolerant om disse forslag, det var i en diskussion med fru Pia Kjærsgaard om at fordømme, jeg kom ind på den side af sagen.

Men når hr. Tom Behnke nu tager spørgsmålet om tolerance eller intolerance op, vil jeg da

godt gøre det til mit synspunkt, at begge hans forslag er intolerante. Han kan jo selv prøve at læse forslagene igennem og se, om de er tolerante, om de opfylder nogen som helst kriterier for at være tolerante over for medmennesker, og han kan kun komme til det resultat, at det gør de ikke. Ergo er de intolerante.

Så sagde hr. Tom Behnke, at nogle herinde synes, at det er ligegyldigt, om udlændinge begår kriminalitet eller ej. Nej, det passer ikke! Lidt senere spurgte han, om det måske også er ligegyldigt, om de pågældende udlændinge kan forsørge sig selv eller ej. Nej, det er heller ikke ligegyldigt! Det er heller ikke ligegyldigt, om danskfødte mennesker begår kriminalitet eller ej, eller om de kan forsørge sig selv eller ej. Vist er det ikke nikke nej ligegyldigt, men der kan være forskel på vores syn på, hvilke konsekvenser det bør have.

Jeg betragter det at være dansker som en gave, jeg har fået uden egen fortjeneste eller egen skyld, og det er en gave så stor, at jeg gerne vil dele den med andre mennesker. Jeg kan ikke dele den med alle verdens fattige og hjemløse, men det befrier mig ikke for i det mindste at dele den med nogle af dem. Det er en betroting for hr. Behnke og hans familie og for mig og min familie, men derfor skal vi ikke lukke os inde bag ligusterhække eller aflåste porte og sige: Haha, det er kun mig!

Med hensyn til at forsørge sig selv har jeg i sommer haft fornøjelsen af at læse H.C. Andersens erindringer »Mit Livs Eventyr«, og derfor har jeg præsent, at H.C. Andersen var meget langt over 20 år, før han kunne forsørge sig selv. Han var godt nok fynbo, men han var vel dansk og talte vel dansk alligevel. H.C. Andersen kunne ikke forsørge sig selv i hele sin ungdom, og hvis ikke andre gode mennesker havde delt det, de havde tilovers af den gave, de havde modtaget eller erhvervet sig, med ham, havde vi ikke fået geniet H.C. Andersen.

Da jeg var dreng og ungt menneske, kunne man fortabe sine borgerlige rettigheder her i landet. Det kan man heldigvis ikke mere, og derfor undrer det mig, at et parti, der kalder sig Fremskridtspartiet, kan være så bagstræberisk, at det vil frakende medmennesker lige vilkår med brødrene Behnke f.eks. Hr. Tom Behnke kan ikke forstå, at jeg kan hidse mig op over nogle almindelige forslag, men jeg går glad hjem med den opfattelse, at de forslag er både ualmindelige og modbydelige.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 45:

Forslag til folketingsbeslutning om straf for seksuelt misbrug af børn i udlandet.

Af Bertel Haarder (V) og Helge Adam Møller (KF) m.fl.
(Fremsat 29/10 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Seksuelle forbrydelser mod børn er strafbare i Danmark, og der bliver straffet. Det vil også ske, hvis forbrydelsen er begået f.eks. i Thailand og der er tilstrækkelige beviser; det er der konkrete eksempler på. Det er bl.a. også derfor, vi har en nordisk forbindelsesofficer, der beskæftiger sig med seksuelt misbrug af børn i udlandet.

Danmarks holdning til dette felt, hvor alle er imod dette misbrug af børn, kommer bl.a. også frem ved, at Danmark som et af de første lande har indført forbud mod besiddelse af børneporografi.

Foregår der seksuelt misbrug af børn i udlandet, og er det strafbart dér – hvilket det er praktisk talt over hele verden – så straffes forholdet også i Danmark. Der gælder altså et princip om dobbelt strafbarhed, således at det er en forudsætning for at straffe her i landet, at misbruget også er strafbart i det land, hvor det er foregået. Det er dette princip, V og K ønsker ændret.

Princippet om dobbelt strafbarhed følger af straffelovens § 7 og er et grundlæggende princip i dansk strafferet, som kun fraviges i særlige tilfælde, og er et princip, der også gælder i mange andre lande. Og vi kan faktisk også i Danmark have en interesse i, at andre lande har et princip om dobbelt strafbarhed, da det ellers ville kunne betyde, at handlinger, som vi i Danmark anser for helt lovlige, f.eks. politiske tilkendegivelser eller handlinger, ville kunne straffes, hvis en person rejste til udlandet.

Jeg har nævnt politiske tilkendegivelser som et eksempel. Man kunne også nævne homoseksuelle forhold, som vi i Danmark ikke anser for ulovlige, men som ville kunne straffes i andre lande, hvis man ikke havde dette princip.

Princippet går ud på, at man i almindelighed ikke bør straffe en person for en handling, som er lovlig i det land, hvor handlingen finder sted.

Man skal selvfølgelig ikke bare holde fast i gamle principper, hvis tiden er løbet fra dem, men man skal, hvis man vil fravige et princip som dobbelt strafbarhed, være grundig i sine overvejelser og sikker på, at det vil have en positiv virkning at ændre det.

Seksuelforbrydelser over for børn er et område, hvor det er naturligt at se på, om der kan være behov for at gøre en undtagelse fra den almindelige regel om dobbelt strafbarhed. Men det er dog et spørgsmål, om der er stater, hvor seksuelt misbrug af børn ikke er strafbart – jeg kan ikke nævne et eksempel, men det kan være, at der er nogen, der kan – og hvor vi af den grund ikke kan straffe i Danmark.

Det følger f.eks. af FN's børnekonvention – som mig bekendt er tiltrådt af mere end 185 stater – at deltagerne skal sikre børn mod alle former for seksuelt misbrug. Og overholdelse af FN's børnekonvention overvåges af en komité under FN, der løbende følger forholdene i de enkelte lande. Regeringen lægger meget vægt på dette internationale samarbejde.

Verdenskongressen i Stockholm i august i år om seksuel udnyttelse af børn var et vigtigt led i dette arbejde. Det er rigtigt, som det bliver oplyst i bemærkningerne til beslutningsforslaget, at man på kongressen vedtog en række erklæringer og en handlingsplan og også den anbefaling, som citeres i bemærkningerne til beslutningsforslaget.

Justitsministeriet forstår ikke teksten fra Stockholm på samme måde, som den er nævnt i bemærkningerne til beslutningsforslaget, nemlig som en opfordring til at opgive kravet om